

'Ασ' Όλα

Τὸ σύμβολόν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

✱ ΓΡΑΦΕΙΑ ✱

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΑΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16

Ἀριθμ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ: 981, Ρέγα.

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐσωτερικοῦ ἔτησίᾳ γρ. 30 | Ἐξωτερικοῦ ἔτησίᾳ φρ. 10
> ἑξάμην. > 20 | > ἑξάμην. > 6

ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ

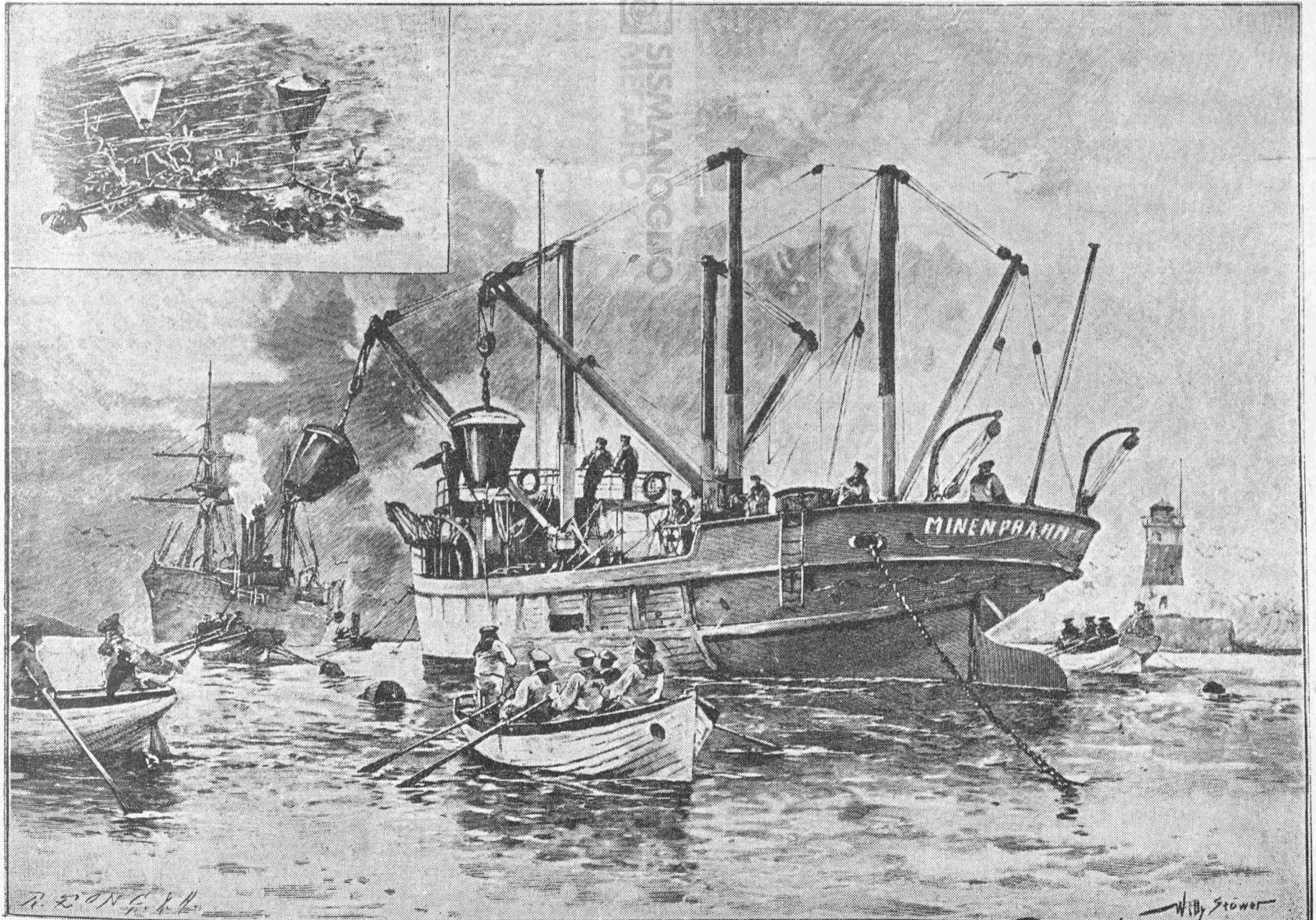
Ἐσωτερικοῦ ἔτησίᾳ γρ. 54 | Ἐξωτερικοῦ .... φρ. 18

— TO ΦΥΛΛΟΝ 20 ΠΑΡΑΔΕΣ —

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ

Τορπιλλοθέτις τοποθετοῦσα τορπίλλας.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΤΗΝ ΨΥΧΗΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΣΑΡΚΑ

Ο λόγος εις την αὐριανὴν ἀποστολικὴν περικοπὴν εἶναι περὶ ἐγκρατείας καὶ καθαρότητος τῆς σαρκός. Εἰς τὰ δύο ταῦτα πολλὴ δέον ν' ἀποδοθῆ σημασία καὶ μεγάλη προσοχή, ἀφοῦ μάλιστα εἶναι παρατηρητέον καὶ ἐξηκριδωμένον, ὅτι πάντοτε ἡ ψυχὴ, παρασυρομένη ὑπὸ τοῦ μουσαροῦ περιβάλλοντος, ἐνθα ἐνδιατρίβει, ἀφομοιοῦται πρὸς αὐτό, ἀφίνει τὰς ὑψηλὰς τάσεις τῆς καὶ κατέρχεται εἰς τὸ ἰλυδριθὲς ἐπίπεδόν του, ἀποβάλλουσα πλέον ὅ,τι ἀγνὸν ἐναπέμεινεν εἰς αὐτὴν καὶ ὅ,τι ὠραῖον στοιχεῖον ἦτο δυνατόν νὰ ἐμφωλεύη ἀκόμη.

Ἡ ψυχὴ ἠττάται. Ἐκείνη, ἣτις εἶχεν ὡς προορισμὸν νὰ αἰρεται ὑψηλά, συναίρουσα καὶ ἐξαγνίζουσα πᾶν τὸ σωματικὸν καὶ ὕλικόν, εἰς τὴν περίστασιν ταύτην λαμβάνει τάξιν ἀκολούθου καὶ ἔρπει ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τάσεων χαμερπῶν, ἐπαναστατημένων κτηνωδῶν ὀρμῶν, διαφθορᾶς καὶ ἀκολασίας. Καὶ ἐκεῖ διαπρέπει ὡς κτήνος, ἀγνώριστος πλέον τοῖς πᾶσιν, ἀμέτοχος πάσης εὐγενείας, παντὸς θεοῦ φωτός, κατάπτυστος καὶ κηλιδωμένη. Συμβαίνει καὶ ἐδῶ ὅ,τι μὲ τὴν χιόνα. Ὑψηλά, ἐπὶ τῶν στεγῶν, ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν ὀρέων, ἐπὶ τῶν κλάδων τῶν δένδρων, εἶναι λευκὴ, ἰδεωδῶς λευκὴ, συναρπάζουσα τὸ βλέμμα καὶ εὐχαριστοῦσα τὴν ψυχὴν. Κατέπεσε καὶ ἐπατήθη; Ἀπέβαλε τότε ὅλην τὴν ἰδανικὴν τῆς λευκότητος, γίνεται ἰλύς, ἣτις ὅπου δῆποτε καὶ ἂν ριφθῆ ρυπαίνεται.

Ἐφ' ὅσον καὶ ἡ ψυχὴ κρατεῖται ὑψηλά, τρέφεται μὲ ὠραῖα ἰδανικά, βαίνει ἐπὶ ἀρχῶν ἠθικῆς, εὐγενείας, ἐγκρατείας καὶ ἀγνότητος, εἶναι ἀληθὲς ὁμοίωμα τοῦ Θεοῦ, ἐξ οὗ καὶ ἐξεπορεύθη. Κατέπεσεν; Ἐχασε πλέον καὶ διὰ παντὸς πᾶσαν ἀντίληψιν τοῦ ὠραίου, τοῦ εὐγενούς, τῆς ἀληθείας καὶ τῆς τιμῆς, καὶ τότε αὐξάνει τὰς τάξεις τῶν ἀνθρωπομόρφων κτηνῶν, ἅτινα προσάπτουσι κηλῖδα καὶ εἰς τὰ κτήνη αὐτά.

Πρέπει νὰ σημειωθῆ καὶ τὸ ἐξῆς: Μὴ νομίσωμεν, ὅτι μία ἢ δύο παραχωρήσεις εἶναι ἀκίνδυνοι διὰ τὴν καθαρότητα τῆς ψυχῆς. Ἀλλοίμονον! Ὁ δρόμος τῆς ἀκολασίας καὶ τῆς διαφθορᾶς εἶναι τὸ ἐπικλινέστερον τῶν ἠθικῶν ἐπιπέδων. Μία συνθηκολόγησις καὶ τὸ πρῶτον γονάτισμα ἐπέρχεται δευτέρᾳ; ἢ ἀποδορβόρωσις συνετελέσθη. Ἐπειτα ὁ ἀποκαθαρισμὸς εἶναι ἔργον γιγάντων, ἔργον, τὸ ὅποιον δὲν ἐπιτυγχάνει πάντοτε.

Ἐν σύμβολον ἃς ἔχωμεν εἰς τὴν ζωὴν μας: Πάντοτε τὰ ὑψηλά, πάντοτε τὰ εὐγενῆ, πάντοτε τὰ πνευματικῶς καὶ ἠθικῶς καθαρὰ. Διατηρήσωμεν τὴν παρθενίαν τῶν ψυχῶν καὶ ἃς μὴ βεδηλώσωμεν τὸν πολῦτιμον ναόν, τὸν ὅποιον ἡ Πρόνοια μᾶς ἐνεπιστεύθη: τὸ σῶμα, καὶ ὅστις ἔχει μέσα τὸ ἱερώτερον παλλάδιον: τὴν ψυχὴν.

ΛΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΩΝ ΕΠΙΟΥΣΙΩΝ

Ἐτυχε ποτε νὰ ζητήσετε εἰς τὸ λεξικὸν τὴν σημασίαν τῆς λέξεως ἐπιούσιος;

Ἄν ἐκ περιεργείας τὸ ἐκάματε, θὰ σᾶς ἀπήνητησεν:

— Ἐπιούσιος = ἐπὶ οὐσία. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀπαρτίτητον διὰ τὴν συντήρησιν. Συνοδεύει τὸ ἄρτος. Αὐτὸ λέγει τὸ λεξικόν, καὶ τὸ πιστεύετε. Ὑπάρχει συνήθεια νὰ δίδεται πίστις εἰς τὰ λεξικά.

Ἐλθωμεν τώρα εἰς τὴν σημασίαν, τὴν ὁποίαν δίδει ἡ κοινωμία.

Ἐμβαίνετε εἰς ἓν γραφεῖον. Ἡ πολυτέλεια σᾶς προσβάλλει ἀμέσως. Εἶναι γραφεῖον τοκογλύφου. Ὁ ἰδιοκτῆτης τοῦ ὅλην τὴν ἡμέραν, ὅχι μόνον ἐργάζεται, ὅχι μόνον ὑπολογίζει, ὅχι μόνον ἐμβαθύνει εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν ἀριθμῶν, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐξάγει πορίσματα, πού κανεὶς ἄλλος δὲν θὰ εἰμποροῦσε νὰ ἐξαγάγῃ, ἀλλὰ ταυτοχρόνως βυσοδομεῖ περιουσίας, ὑποσκάπτει συμφέροντα, ἀπορρίπτει δικαίους ὄρους, κερδοσκοπεῖ αἰσχροῦς ἐπὶ τῶν ἀναγκῶν μας.

Ὅταν δὲ τὸν ἐρωτήσῃ κανεὶς:

— Γιατί τὰ κάμνετε ὅλ' αὐτά; Ἢ ἀπαντήσῃ φυσικώτατα:

— Για νὰ βγάλῃ κᾶνεις τὸν ἐπιούσιον...

Καὶ τὸν δικαιολογεῖτε. Ἄλλ' ὁ ἐπιούσιος σημαίνει ἐδῶ: δύο αὐτοκίνητα, ἓν ἀμάξι, ἕξ χορευτικὰς ἐσπερίδας τὸν χειμῶνα, δύο εὐρωπαϊκὰ ταξίδια τὸ ἔτος, καὶ εἰς τὸ γαστρά του: τὸ φθινόπωρον κατὰ τὸ ἔαρ καὶ ὁ χειμῶν κατὰ τὸ θέρος.

Αὐτὸς εἶναι ὁ «ἐπιούσιος» τοῦ τραπεζίτου.

Εἰσελθετε εἰς ἓν ἐργοστάσιον. Ὑπὸ τὰς σιδηρᾶς στέγας τοῦ λεγεῶνες ἐργατῶν συνωθοῦνται ἀναπνέουσι τὸν μολυσμῶδη ἀέρα του, ἀνάμικτον μὲ τὰς δηλητηριώδεις ἀναθυμιάσεις τῶν μετάλλων, κατὰμεινον ἀπὸ αἰθάλην καὶ ἀπὸ τὴν δυσάρεστον ὀσμὴν αἰωνίως ἀνανεουμένου ἰδρωτός. Ἡ ἐργασία ἐδῶ κανονίζεται πρὸς τὴν παραγωγὴν καὶ ἐπειδὴ ὁ πόθος τοῦ κέρδους εἶναι ἀγριος, καὶ ἡ μανία εἶναι ἀγριωτέρα. Τὸ κακοῦργημα δὲν θόλονει τὸ μάτι τοῦ χειρῶνακτος αὐτοῦ καὶ εἶναι ἔτοιμος νὰ διαφιλονεικῆσῃ μὲ τὸν γρόνθον του καὶ μὲ τὸ ῥόπαλον τὴν θέσιν του. Πράττει ὅλ' αὐτὰ χάριν τοῦ ἐπιούσιου.

Ἐδῶ ὁμοῦς ὁ ἐπιούσιος σημαίνει: ἀλκοόλ, ἀκολασία, διαφθορά, αἰσχροῦτης, παραλυσία, ἣτις θὰ καταλήξῃ εἰς τὸ νοσοκομεῖον, εἰς τὸ ἐγκλημα, εἰς τὴν αὐτοκτονίαν.

Ἐδῶ εὐρίσκεισθε πρὸ ἐνὸς ὑπαλλήλου. Κατέχει θέσιν μεγάλην εἰς τὸ κατὰστημα, τὸ ὅποιον διευθύνει. Τὸν βλέπετε συνωφρυσμένον, σκυθρωπόν. Τὸ βλέμμα του ζητεῖ νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὰ κατὰστικά του καὶ ὁ νοῦς του — φαίνεται ἀπὸ τὴν ἐκφρασιν τῶν ματιῶν του — ζητεῖ κᾶτι ν' ἀποκαλύψῃ. Ἐκουράσθη ὀλίγον, ἀλλὰ τὸ ἐπέτυχεν. Ἐπρόκειτο μὲ μίαν λογιστικὴν μονοκονδυλίαν νὰ καλύψῃ κᾶποιαν κατάχρησιν — μερικὰς χιλιάδας φράγκα — ἀδιάφορον ἂν κᾶποιος ἄλλος εἰς τὸ μέλλον ἢ κατὰ τὸ παρὸν θὰ ἐζημοῦτο τὸ ποσὸν αὐτό, καὶ μαζὶ μ' ἐκεῖνο θὰ ἔχανε καὶ πᾶσαν ἐλπίδα.

Ὁ ὑπάλληλος αὐτὸς ἔκαμε τὴν κατάχρησιν χάριν τοῦ ἐπιούσιου: ἐπρόκειτο νὰ πληρώσῃ ἓν ἱερὸν χρέος του, τὸ ὅποιον ἐδημιούργησε χθὲς μὲ τριανταδύο χαρτιά τῆς τράπουλας.

Εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν ἐπιούσιος σημαίνει: χαρτοπαίγιον.

Θέλτε νὰ φύγωμεν ἀπὸ τὸ ἐμπορικὸν καὶ ἐργατικὸν αὐτὸ περιβάλλον; Ἔστω. Θὰ εἰσεύσωμεν εὐλαβῶς εἰς ἓν boudoir. Ἀπαιτεῖται πολὺς σεβασμὸς εἰς τὸ περιβάλλον αὐτό. Οἱ τοίχοι του μὲ τὰ βαρῆα παραπετάσματα εἶναι οἱ μόνοι μάρτυρες

τῆς μακρᾶς, τῆς παρατεταμένης ἱεροτελεστίας, κατὰ τὴν ὁποίαν δημιουργεῖται ἡ χάρις εἰς τὸ γυναικεῖον σῶμα καὶ ἐπαυξάνει ἡ καλλονή. Ἡ ἀτμόσφαιρα τοῦ δωματίου αὐτοῦ μὲ τὰ νοχελῆ του ἀνάκλιτρα, μὲ τοὺς μεγάλους καθρέπτας τοῦ ἀναδίδει συναυλίαν εὐωδιῶν. Τὸ boudoir αὐτὸ συνέχεται μὲ τὸν νυμφικὸν θάλαμον. Τὸν θεῖον αὐτὸν ναὸν τοῦ εὐλογημένου ἔρωτος — ὅπως τὸν ψάλλουσιν οἱ ποιηταὶ — ἀπὸ τὸν ὅποιον ἡ κοινωμία ἀναμένει τοὺς νέους, τοὺς ὑγιεῖς βλαστοὺς τῆς, τὴν πραγματώσιν τῶν ἐλπίδων τῆς.

— Ἀλλὰ δὲν βλέπομεν ἐδῶ ψυχὴν ζῶσαν! τί ἤλθομεν; θὰ ἐρωτήσετε.

— Εἶναι ἀληθές, ὅτι ἐφθάσαμεν ἀργά· ἄλλως θὰ ἐγενόμεθα μάρτυρες σκηνῶν εἰδεχθῶν. Ἐδῶ πρὸ ὀλίγου ἐπωλήθη ἡ τιμὴ, ἐτροδόθη ὁ σύζυγος καὶ ἐκηλιδώθη μία οἰκογένεια μὲ τὰς ἐνόχους περιπτώσεις συζύγου-μητροῦ, μ' ἓνα βεβηλωτὴν τῶν ἱερῶν καὶ ὁσίων, ὁ ὁποῖος ὁμοῦς ἀποχωρῶν ἀφήκε μερικὰ πεντόλιρα ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Καὶ ἐδῶ ἡ τιμὴ ἐπωλήθη χάριν τοῦ ἐπιούσιου, ἀλλὰ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ἐπιούσιος δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο, παρὰ μία πολυτελεῖς ἀμφίσεως διὰ τὴν προσεχῆ χορευτικὴν ἐσπερίδα...

Θὰ ὁμολογήσετε βεβαίως, ὅτι ἀπεμακρύνθημεν πολὺ ἀπὸ τὴν πρώτην σημασίαν τοῦ ἐπιούσιου, ἀλλ' οὔτε θὰ ἀρνηθῆτε, ὅτι ταυτοχρόνως ἀπομακρυνόμεθα καὶ ἀπὸ κᾶτι ἄλλο: ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν καὶ ἀπὸ τὴν τιμότητα.

Θ. Κ. Ν.

ΡΟΔΑ...

Καὶ τὰ δύο τῆς φύσης πλούσια στολίδια
βρέθησαν μιᾶς μάννας ζηλευτὰ παιδιὰ.
Καὶ τὰ δύο σταλήκαν σ' ἀγνωστὰ ταξίδια,
γιὰ νὰ ψευτοπαίξουν μὲ θνητοῦ καρδιά.

Κόπηκαν τὰ ρόδα ἀπ' τὸ ἴδιο χέρι,
κι' ὄνειροπλεγμένα πέσαν στὴ βοή.
Καὶ μιὰ μέρα φθάσαν σὲ ἀνθρώπου μέρη,
ὅπου χωριστήκαν γι' ἄλλη μιὰ ζωή.

Τῶνα γιὰ στολίδι σὲ χαρὰς στεφάνι,
εἶδε τὴ λαχτάρα σ' ὄνειρα γλυκά.
Τᾶλλο μαύρη λύπη γύρω του νὰ ράνη,
σὲ νεκροῦ κρεββάτι ζοῦσε μυστικά...

Κι' ἡ ζωὴ μας πλάνα ἀνθισμένα ρόδα,
πότε τὸ κορμὶ μας ρίχνει στὴ χαρὰ,
κι' ὅποτε π' ἀλλάζει τὴν τραγικὴν τῆς μόδα,
μᾶς πετᾷ στῆς θλίψις τ' ἀγνωστὰ φτερά.

Κ. Ζ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΓΝΩΜΑΙ

✧ Πρὸ τῆς συνειδήσεως, ἡ δύναμις δὲν εἶναι πάντοτε ἡ ἐπικρατεστέρα.

Leroy Beaulieu.

✧ Ὅποιος διαβλέπει τὴν βροχὴν εἰς τὰ νέφη, ποτὲ του δὲν θὰ βραχῆ.

Κινεζικὴ παροιμία.

✧ Αἱ τέρψεις οὐδὲν ἄλλο εἶναι παρὰ τὰ κίβδηλα νομίσματα τῆς εὐτυχίας.

Tournier.

✧ Τὸ χρῆμα εἶναι καλὸς ὑπηρέτης, ἀλλὰ κάμνιος κύριος.

Bacour.

✧ «Λέγον...»: Ἴδου μία λέξις, ἡ ὁποία σκεπάζει μίαν ἄβυσσον ἀνανδρίας καὶ μοχθηρίας.

Marie Valyere.

Η ΕΥΤΥΧΙΑ

Είς γέροντων συνδαιτημών, ο όλοιοσ ώσ τότε δέν ελχεν όμιλήσει, ήρχισεν :

— Έγγώρισα έν θαυμάσιον παράδειγμα σταθερού έρωτος, έιός έρωτος άπιστεύτως εύτυχούς. Θα σάς τό διηγηθώ :

Είχα ταξιδεύσει άλλοτε εις την Κορσικήν. Η νήσος αυτή έμεινε καθώς ήτο και εις τās πρώτας ημέρας της. Οι κάτοικοί της μένουσ εις τās άγροτικάς των καλύβας, άδιάφοροι πρός ό,τι συμβαίνει γύρω των. Άσχολούνται εις την καλλιέργειαν της μικρās των γής και είναι όλιγαρκείς. Έν τούτοις οι άκοινωνήτοι αυτοί άνθρωποι είναι πολύ φιλόξενοι.

Η Κορσική έχει πολύ κυνήγι. Άρκετοι ξένοι την επισκέπτονται. Όταν κανείς άπ' αυτούς παραπλανηθή την νύκτα εις τό δάσος, δέν έχει να διαστάσρ. Θα διευθυνθή εις τό πρώτο φωτισμένο σπιτάκι, πού θα εύρη εις τόν δρόμον του, και θα κτυπήσρ. Έκει θα του δοθή ζεστό και καθαρό κρεβάτι και γεύμα λιτόν, άλλ' άφθονον και την επομένην θα ειμπορή να εξακολουθήσρ τόν δρόμον του.

Τό ίδιο έπαθα και έγώ ένα βράδυ. Εύρέθην άνάμεσα εις μερικούς θμπελώνας. Οι σύντροφοί μου είχαν άπομακρυνθή έπρεπε λοιπόν όπως όπως να περάσω την βραδυά μου. Έγγώριζα την φιλοξενίαν των κατοίκων και δι' αυτό διηυθύνθην εις τό πλησιέστερον σπίτι πού διέκοινα. Έκτύπησα.

Η γυναίκα, ή όποία μου ήνοιξεν, ήτο γραιία σεβαστή και καθαρά. Ένας άνδρας, ό όποιοσ εκάθητο επάνω εις μίαν ψάθινην καρέκλαν, έσηκώθη διά να με χαιρετήσρ. Έπειτα έπαινεκάθησε χωρίς να ειπρ μίαν λέξιν.

— Συγχωρήσατέ τον, μου λέγει τότε ή γραιία, ό άνδρας μου είναι κωφός. Είναι όγδοήντα δύο έτών και με την ηλικίαν...

Η γραιία με κάποιαν εύγένειαν, σπανίαν διά την χώραν της, μου παρέθεσε τό γεύμα και όταν έτελειώσεν, ήλθε να μου κρατήσρ συντροφιά. Φυσικά αι πρώται έρωτήσεις της ήτο διά τό όνομά μου και διά την πατρίδα μου.

Της ειπα άπό πού ήμην. Εις τό άκουσμα της γενετήρας μου, ή γραιία άνετινάχθη.

— Είμεθα πατριώται, μου ειπε, και έγώ είμαι άπό την ίδίαν πόλιν. ήλθα όμως έδω πρός πενήντα έτών. Ηκολούθησα τόν άνδρα μου, πού είναι άπ' έδω.

Όταν ήκουσα αυτό, κάποια μελαγχολία με κατέλαβε.

— Πενήντα χρόνια ! έσκέφθην, σ' αυτό τό έρημο μέρος, αυτή πού έγεννήθη εις μίαν μεγαλούπολιν !

Η γραιία έφαινετο άνεπτυγμένη και εύγενής. ή όμιλία της την επρόδιδεν. Ο άνδρας της θα ήτο έξάπαντος εις την νεότητά του ώραιος, άλλ' ήτο επί τέλους εις άπλοūs χωρικός.

Τās σκέψεις μου αυτές διέκοψεν ή γραιία.

— Γνωρίζετε εις την πατρίδα μας την οικογένειαν Δε-Σιρμόν ;

— Μάλιστα ! εις άπ' αυτούς είναι στρατηγός.

— Και τόν Έρρίκον Σιρμόν ;

— Βεβαιότατα ! είναι φίλος μου.

— Κι' έμένα είναι... άδελφός μου !

Έστρεψα τās βλέμματά μου εμπληκτος πρός την γραιίαν. Η φυσιογνωμία της, άν και άδικημένη μέσα εις τās χωρικά εκείνα ρούχα, ήτο ή ώραία, ή εύγενής φυσιογνωμία, πού διέκρινε την οικογένειαν εκείνην. Και άμέσως ένεθυμήθην έν σκάνδαλον πού ειχε συμβή πρός έτών. Μία κόρη της οικογενείας αυτής, ή ώραία και πλουσία δεσποινίς Σουσάνα Δε-Σιρμόν, ήράσθη ένα υιόν χωρικού και τόν ήκολούθησεν. Ούδεις άπό την οικογένειαν άντελήφθη τόν έρωτα εκείνον, ούδεις έμαθε πότε συνητήθησαν και πώς συνεννοούντο. Τό ένόησαν μόνον όταν τό έρωτικόν ζεύγος ειχεν άπομακρυνθή με την μεγαλειέταν περιφρόνησιν πρός την άνειν, την χλιδήν και τās πλούτη, επί των όποιων ούδέποτε ήγειραν όξιώσεις. Τό ζεύγος εκείνο συνήνησρα λοιπόν την βραδυάν αυτήν.

— Είστε λοιπόν τότε ή δεσποινίς Σουσάνα και ό σύζυγός σας...

— Μάλιστα, είναι εκείνος, άπήνησεν ή γραιία και τόν περιέβαλε μ' έν βλέμμα τρυφερότητος νεανικής.

— Εξήσατε τουλάχιστον εύτυχής ; την ήρώτησα.

— Ω ! μάλιστα, πολή εύτυχής. Μ' έμασε τε-

λείως εύτυχη. Ούδέποτε μου έδωσε την έλαχίστην άφορμήν να λυπηθώ και να μετανοήσω, διότι τόν ήκολούθησα.

Δέν ειχον άνάγκην όρκου, διά να πειθώ διά την άλήθειαν των λόγων της. Ο τόνος της φωνής της, ή λάμψις των ματιών της έφανέρονον, ότι εκείνο πού ειλεγεν, ήτο άλήθεια.

Η πλουσία εκείνη κόρη, ή ζηλευτή άπό τούςους νύμφη, εκείνη πού ειχεν άνατραφή μέσα εις την χλιδήν και την πολυτέλειαν, έτίναξε κάτω όλ' αυτά, έφόρσεσεν την άπλή φορεσιά των χωρικών της Κορσικής και έζησε πενήντα χρόνια μέσα εις τό μελαγχολικόν και έρημον εκείνο περιβάλλον. Και όμως έζησεν εύτυχής.

Τότε ένόησα, ότι ό έρωσ είναι δυνατόν να κάμη τό θαύμα αυτό, ειμπορεί να δώσρ την εύτυχίαν και εκεί πού καθείς άλλος θα έβλεπε την μονοτονίαν την άθλιότητα και την νάρκην.

Άλλά εις πόσας καρδιάς άρά γε τέτοιος έρωσ έγεννήθη και είναι δυνατόν να ριζεβολήσρ ;

Την άλλην ήμέραν τό πρωί άνεχώρησα, άφού προηγουμένως έσφιξα τό χέρι του ζεύγους εκείνου, τό όποιον μου έδωσε την τελειότεραν εικόνα της εύτυχίας.

(Guis de Maupassant).

Ποικιλία

Ο φεμινισμός εις την αρχαιότητα.

Έκτός του Άριστοφάνους, ό όποιοσ εις τās <Θεσμοφοριαζούσας> σατυρίζει τās τάσεις των γυναικών, όπως άποκτήσασιν τ' αυτά με τούς άνδρας δικαιώματα, ό Γιουβενάλιος, Ρωμαίος ποιητής, εις την έκτην σάτυράν του περιγράφει τās γυναίκας εκείνας, αι όποίαι είναι κατελιημμένοι άπό την μανίαν, όπως έξισωθώσι με τούς άνδρας. Και άναφέρει γυναίκας, έξασκουμένας εις την γυμναστικήν, εις την ξιφασκίαν, εις την πολιτικήν και εις άλλας καθ' αυτό άνδρικός άσχολίας. Ο ίδιος ποιητής λέγει, ότι αι χειροφτημένοι γυναίκες της έποχής τς ήσαν πολυ όλίγαι.

Έν τούτοις, παρ' τās σατύρας ταύτας, είναι ιστορικώς άποδεδειγμένο, ότι εις την αρχαιότητα ούδεμία σχετική διάταξις υπήρχε, παρακαλούσα τās στάδια εις τās χειροφτημένας γυναίκας.

Η μεγαλειτέρα μαθήτρια.

Όλα τās παράδοξα έχει ή Άμερική. Έπ' έχάτων εις τό Πανεπιστήμιον του Wisconsin ένεγράφη ως φοιτήτρια πρωτοετής ή δεσποινίς Winship, ήλικίας μόνον όγδοήκοντα έτών. Είχε προηγουμένως άκούσει μαθήματα εις τό Πανεπιστήμιον του Όχιο, άλλ' τās μαθήματα αυτά ήσαν προκαταρκτικά, επρόκειτο δε εις τό Πανεπιστήμιον του Wisconsin να συμπληρώσρ τās τετραετείς σπουδάς της.

Όταν την ήρώτησαν την αιτίαν της τούσος όψιμου φιλομαθείας της και τό τί σκεπτεται περ'... του μέλλοντός της, εκείνη όπήνησεν, ότι μόνον ό πόθος του να πλουτήσρ τόν νούν της με γνώσεις την έφερε μέχρι του Πανεπιστημίου. Η ιδέα του να σπουδάσρ της ειχεν έλθει πρός πενήντα έτών, άλλ' επειδή ήτο νυμφευμένη και μήτηρ δώδεκα παιδιών, δέν κατώρθωσε να έγγραφή εις τό Πανεπιστήμιον και ν' άκολουθήσρ σπουδάς. Τώρα όμως, πού ό σύζυγός της απέθανε και τās παιδιά της άποκατεστάθησαν, εύρε την εύκαιρίαν να πραγματοποιήσρ τόν πόθον της.

Η εφεύρεσις των αυτοκινήτων.

Μη νομίζετε, ότι ή εφεύρεσις των αυτοκινήτων είναι νέα.

Έπί της έποχής του Έρρίκου Δ' κάποιος κύριος, όνομαζόμενος Κολλίν, υπέβαλεν εις τόν βασιλέα αίτησιν, ζητών την άδειαν, όπως πρός αυτού κάμη πειράματα μιās άμάξης, ή όποία θα έκινείτο χωρίς άλογα ή βώδια, παρ' μόνον με μερικά άχυρα και νερόν. Ο βασιλεύς επέτρεψε τās πειράματα και ό Κολλίν παρουσιάσθη πρός αυτού με την άμαξάν του. Άλλ' ή άμαξα εκείνη έβγαλε πολύν καπνόν, έθορύβησεν άρκετά, άλλ' δέν μετεκινήθη ούτε 200 μέτρα. Ο Κολλίν τότε έθεωρήθη τρελλός και έγκατελείφθη. Έν τούτοις υπήρξεν ό πρώτος συλλαβών την ιδέαν των αυτοκινήτων.

ΜΙΜΟΖΑ

Τό άνθος της έποχής, τό όποιον άφθονώτατα κατ' αυτές πωλείται άπό τούς πλανοδίους άνθοπώλας των πεζοδρομίων του Μπέγιογλου.

Κομψότατον στά χαριτωμένα κλαδιά του, προβάλλει δειλά-δειλά πίσω άπό τās θραϊά πράσινα φύλλα του, άπαράλλακτα, όπως πίσω άπό τό άραχούφαντον τούλινον παραπέτασμα θα προέβαλλε δειλή κόρη, διά να σάς χαρίσρ μέρος άπό την λεπτήν εύμορφίαν της.

Και όπως εκείνη, και χωρίς να την άτενίσετε, την αισθάνεσθε μακρόθεν με τό παρθενικό της άρωμα, έτσι και τούτο, σάς γνωρίζει άπό πολυ μακράν την παρουσίαν του με την εύώδη, την μεθυστικήν μυρωδιάν του.

Δέν έχει τās κτυπητά χρώματα των άλλων ώραιων άνθέων, ούτε διακρίνεται με την άριστοτεχνικήν τελειότητα του σχήματός του. Έν τούτοις, άπλούστατον, με τό κίτρινον, τό ώχρόν, χωρίς άποχρώσεις, χρώμα και τό μικρόν στιγμοειδές σχήμά του, σάς αναγκάζει να τό προσέξετε, να τό καμαρώσετε και, μαζή με τόν θαυμασμόν και την χαράν σας διά την εύμάρειάν του, να μέινετε συνάμα κατάπληκτος πρός της πανσοφίας του υπερόχου Άνωτάτου Όντος, άπό την βούλησιν του Όποίου έξηλθον τ' άπαράμιλλα της Φύσεως κομψοτεχνήματα.

Κυριαρχεί παντού.

Τό είδα εις δέμα να μεταφέρεται άκουμπισμένο καμαρωτά στην άγκαλιά χαριτωμένης κυρίας ή δεσποινίδος. Τό είδα με πολλήν χάριν και ύπερηφάνειαν να προβάλλη άπό την κομβιοδόχην κάθε λεοντιδέως, ό όποιοσ με λαχτάραν επιδιώκει την προσοχήν της λατρευτής του, τό είδα εις τās χεράκια μικρών κορασιδων με εύλάβειαν και άθωότητα πολλήν φερόμενον, διά να χρησιμεύσρ ως δώρον εις την άγαπητήν διδασκάλισσάν των.

Τό είδα επίσης και εις τās χείρας πτωχής γυναικός, ή όποία, ως δώρον παρηγοριάς, τό προώριζε διά τόν άσθενή υιόν της, τόν όποιον μαρασμώδης φθίσις πρός πολλού άσπλαγγνώτατα κατατρώγει.

Και είναι μοναδικώτατον εις την περίστασιν αυτήν όχι μόνον παρηγορίας, άλλ' και συμβολικότητος δώρον.

Έκείνος, όπως και τούτο, εις την άκμήν της υπάρεξός των άριθμοϋν ώρισμένου συντόμου διαστήματος ζωήν, όσονδήποτε και άν τό όλον συμπαθές των προξενή άγάπην, πόνον, συγκίνησιν.

Θα συναντηθούν πρός στιγμήν επάνω εις την ίδίαν επιθανάτιον κλίνην, διά να πάρρ εκείνος μέν άπό τό άρωμα και την χλωμάδα του συμπαθοϋς λουλουδιού, εκείνο δε άπό την πνοήν του δυστυχισμένου άρρώστου, με την όποιαν, άντι δροσιάς ζωογόνου, θα δεχθή ό,τι συντομεύει μίαν πολύτιμον ζωήν, ή όποία όλοταχώς φεύγει μέσα άπό τās σπλάγγνα του προώρως φθίνοντος άρρώστου.

Άλλά, μήπως και ή μιμόζα, όπως όλα τās άνθη, δέν άκολουθοϋν την ίδίαν ιστορίαν ;

Όπως εκείνα, και αυτή δέν είναι προωρισμένη να στολίζρ, να δίδρ χάριν και εύμορφίαν εις την ζωντανήν χαράν, όπως με τό συμπαθές όλον και με τό μεθυστικόν άρωμά της, κάθε άτυχο και δυστυχισμένο πλάσμα συντροφεύει επίσης εις την επιθανάτιον κλίνην ή τό παρακλυοϋθεί μέχρι του ψυχρού τάφου του ;

Εύλογημένη, τρισευλογημένη ή υπαρκτίς του.

Πόσον ή γλυκεία παρουσία του θα έλάφρωνε την φρίκην του θανάτου, με τόν όποιον άνά τās παγωμένα τενάγη, τās άχανείς χιονισμένας έντάσεις και τās τρικυμιώδη πελάγη των θαλασσών και θκεανών άποχωρίζονται της ζωής τās άπειράριθμα άτυχή θύματα του φοβερού πανευρωπαϊκού πολέμου ;

Άς...

Ο Σιρδάρ Χαμπίμπ-ούλλαχ χάν,
έμπερ της του Αφγανιστάν.

ΤΡΙΧΟΓΡΑΦΗΜΑ

Ο παρακολουθών τας τρίχας τῶν γνωστῶν του ἀνθρώπων—μερικοὶ τὸ ἔχουν ἐπάγγελμα—πείθεται, ὅτι τὰ κουρεῖα δὲν εἶναι ἄλλο, παρὰ ὁδοφράγματα κατὰ τῶν ἐφόδων τοῦ χρόνου. Οἱ κουρεῖς, μᾶλλον βᾶφουν, παρὰ κουρεύουν. Ἡ κυρία τῶν ἀσχολία εἶναι νὰ κόβουν ἄσπραις τρίχες, καταδιώκοντες αὐτοὺς τοὺς ἀγγελιαφόρους τοῦ ἄλλου κόσμου, ὡς κυνηγοί, μέσα εἰς λόχμας, με ψαλλίδια, τὰ ὅποια εἶναι μᾶλλον λαγωνικά, παρὰ ἐργαλεῖα. Συχνὰ εἰς τὰ κουρεῖα παρακολουθῶ αὐτὴν τὴν λυσσαλέαν ἀνίχνευσιν, μίαν μύτην ψαλλιδίου πλανωμένην εἰς τὸ δάσος ἐνὸς γενείου, ἢ πετώσαν ἔλαφρὰ ἐπάνω εἰς κανένα μουστάκι, ἀπὸ τοῦ ὁποῦν τὸ ψαλλίδι ἀπάγει εἰς τὸ ράμφος του τὴν ἄσπρη τρίχα, τὴν ἀφίνει εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἐπιστρέφει νὰ κυνηγήσῃ ἄλλην. Κουρεύεσθαι ἢ ξυρίζεσθαι εἶναι πλέον δύο λέξεις ποῦ δὲν ἔχουν σημασίαν. Εἶναι τὰ προσχήματα τῶν πελατῶν. Ἡ δουλειὰ τοῦ κουρέως εἶναι μία, ἢ ἀπάτη, ἐπάγγελμα τρομερὸν καὶ μυστικόν. . . . Ὄταν τὰ γένεια ἐνὸς ἀνθρώπου ἀρχίζον νὰ στενεύουν, σὰς ἐπρόδωσε τὴν ἡλικίαν του. Τὰ κλαδεύει, ἄρα ἀσπρίζουν. Παρακολουθεῖτε με ἀγωνίαν αὐτὸν τὸν τριγωνισμόν, ὁ ὁποῖος προχωρεῖ διαρκῶς, προχωρεῖ, ἕως ὅτου τὸ τελευταῖον ὀξὺ τρίγωνον, αὐτὴ ἢ δυστυχὴς σφήνα, τρώπαιον μακρῆς καὶ ἀπελπισμένης ἀμύνης κατὰ τοῦ ἀφρίζοντος κύματος τῶν ἄσπρων τριχῶν, καταποντισθῆ καὶ ἐξαφανισθῆ ἕνα πρωτὶ. Τότε ὁ ξυρισμένος φίλος μας γίνεται καθὼς ὁ καλὸς ἐκεῖνος συνταγματάρχης τῶν δραμάτων, ὁ ὁποῖος ἤμπορεῖ νὰ σὰς διηγηθῆ ἱστορίας τοῦ παλαιοῦ καιροῦ.

Οἱ ἀνθρώποι, ποῦ θεωροῦν μάταιον τὸ κλάδευμα, βᾶφονται. Καὶ ἐδῶ ἤμπορεῖ νὰ κάμη κανεὶς σύγκρισιν τῶν κοιωνῶν. Κανεὶς δὲν βᾶφεται με τὴν μυστικότητα, τὴν προσοχὴν καὶ τὸν φόβον μὴπως ἀνακαλυφθῆ, ὅσον ὁ Ἕλληνας. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ποῦ ἐβάφη, ἢ ζοῆ του εἶναι ἀγωνία ἀνθρώπου κατέχοντος μυστικόν, τὸ ὁποῖον δὲν θέλει νὰ προδοθῆ. Ὁ Εὐρωπαῖος εἶναι τὸ ἄλλο ἄκρον. Βᾶφεται χωρὶς νὰ δώσῃ καμίαν σημασίαν εἰς αὐτό, χωρὶς νὰ φοβηθῆ, χωρὶς νὰ θέλῃ νὰ τὸ κρύψῃ ἀπὸ κανένα, καὶ χωρὶς ποτε ν' ἀνησυχῆσῃ ἐὰν οἱ ἄλλοι ἀσχολοῦνται με αὐτό. Καὶ δὲν ἀσχολεῖται κανεὶς! Εἰς τὰς ἀταράχους αὐτὰς κοινωνίας ἡ τρίχα ἀνήκει εἰς ἐκεῖνον ποῦ τὴν ἔχει, αὐτὸς δικαιούται νὰ τὴν κάμη ὅ,τι θέλει, καὶ τὸ βᾶψιμον εἶναι δικαίωμα, ὅπως τὸ νὰ φορέσῃ αὐτὸν ἢ

τὸν ἄλλον λαιμοδέτην, χωρὶς ν' ἀποτελῆ κανενὸς εἶδους γεγονότος. Ἀπόδειξις τῆς γενικῆς αὐτῆς ἀδιαφορίας — γράφει λεπτότητος — εἶναι, ὅτι ὁ Εὐρωπαῖος σπανίως προσέχει τὸ βᾶψιμόν του. Βᾶφεται με τὴν πλέον μεγάλην ἀπροσεξίαν. Καμίαν προσπάθεια, καμίαν ἀγωνία, καμίαν τέχνη. Διότι δὲν ζητεῖ ν' ἀπατήσῃ κανένα. Βᾶφεται με τρόπον, ὥστε οἱ ἄλλοι νὰ τὸ ξεύρουν. Πολλάκις λησμονεῖ νὰ βαφῆ καὶ αἴφνης τὸν βλέπει ἄσπρον. Ἄλλοτε κάμνει λάθος εἰς τὸ χρῶμα, καὶ αἴφνης τὸν βλέπει καστανόν, ἐνῶ ἦτο μαῦρος. Συμβαίνει νὰ γνωρίζῃ ἐπὶ χρόνια ἀνθρώπων γέροντα, ἄσπρον, καὶ αἴφνης ἕνα πρωτὶ νὰ σοῦ ἐμφανισθῆ ξανθός, ὅπως εἰς ἐμὲ παρουσιάσθη Εὐρωπαῖος ἀρχιτέκτων. Τὴν ἐπομένην ἑβδομάδα ξαναγίνεται ἄσπρος. Τὸ φοβερὸν αὐτὸ διὰ τοὺς Ἕλληνας πράγμα, εἶναι ἐκεῖ ἕνα παιγνίδι, τὸ ὁποῖον ἢ γενικὴ ἀδιαφορία ἔχει κάμει πλέον ἀσήμαντον ἀπὸ μίαν καρφίτσα ποῦ τὴν φορεῖς ἢ δὲν τὴν φορεῖς.

Ὁ Εὐρωπαῖος βᾶφεται διὰ νὰ βαφῆ. Ὁ Ἕλληνας γὰρ νὰ μὴ τὸν βλέπῃς ὅπως εἶναι.

Μεταξὺ αὐτῶν ὑπάρχει ἕνας κοσμοπολίτης, πρακτικὸς, ὑγιὴς καὶ εὐχάριστος. Ὁ ἀνθρώπος ποῦ ξυρίζει τὸ πρόσωπόν του ὀλόκληρον, ὁ ὀλοξυριστὸς ἀνὴρ. Προκειμένου νὰ κλαδεύεται, νὰ καλλιεργηθῆ, νὰ καλέσῃ τὸ ψαλλίδι εἰς κυνήγι Φεβρουαρίων ἐντὸς τοῦ δάσους, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ χρόνος χιονίζει ραγδαίως, ἐξυρίσθη ὅλος. Πιθανόν νὰ ἔχασε τὸν τύπον του, τὴν ἐθνικότητά του, ὅπως λέμε, τὴν ἱστορίαν τῆς μορφῆς του, ἀλλὰ ἐκέρδησε χίλια ἄλλα πράγματα προτιμότερα με αὐτὸ τὸ ἔλαφρον πρόσωπον, τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει πατρίδα.

Z. Π.

ΓΙΑΤΙ;

Γιατί σ' ἀρέσει νὰ με τυραννῆς
καὶ ποιά χαρὰ αἰσθάνετ' ἡ καρδιά σου,
σὰν φαίνεσαι πῶς με περιφρονεῖς
καὶ κρύα μου χαρίζεις τὴ ματιά σου;

Γιατί σὲ ὅλους λὲς πῶς μ' ἀγαπᾷς
κ' ἐμένα οὔτε κἂν τὸ φανερῶνεις;
Τὸ πάθος σου γιατί νὰ σιωπᾷς
καὶ με τὰ πείσματά σου με πληγῶνεις;

Γιατί ὅταν με ζήλεια σ' ἐρωτῶ
πάντα με γέλιο τὴν ἀλήθεια κρύπτεις
καὶ με τὸ γέλιο προσπαθεῖς αὐτὸ
σὲ σκέψι κ' ὑποψία νὰ με ρίπτεις;

Γιατί πάντοτε σὰν σὲ καρτερῶ,
εὐφραίνεσαι νὰ μ' ἔχῃς νὰ προσμένω
κ' ἂν κάποτε ἐγὼ ἀργοπορῶ,
με δέχεσαι με ὕφος θυμωμένο;

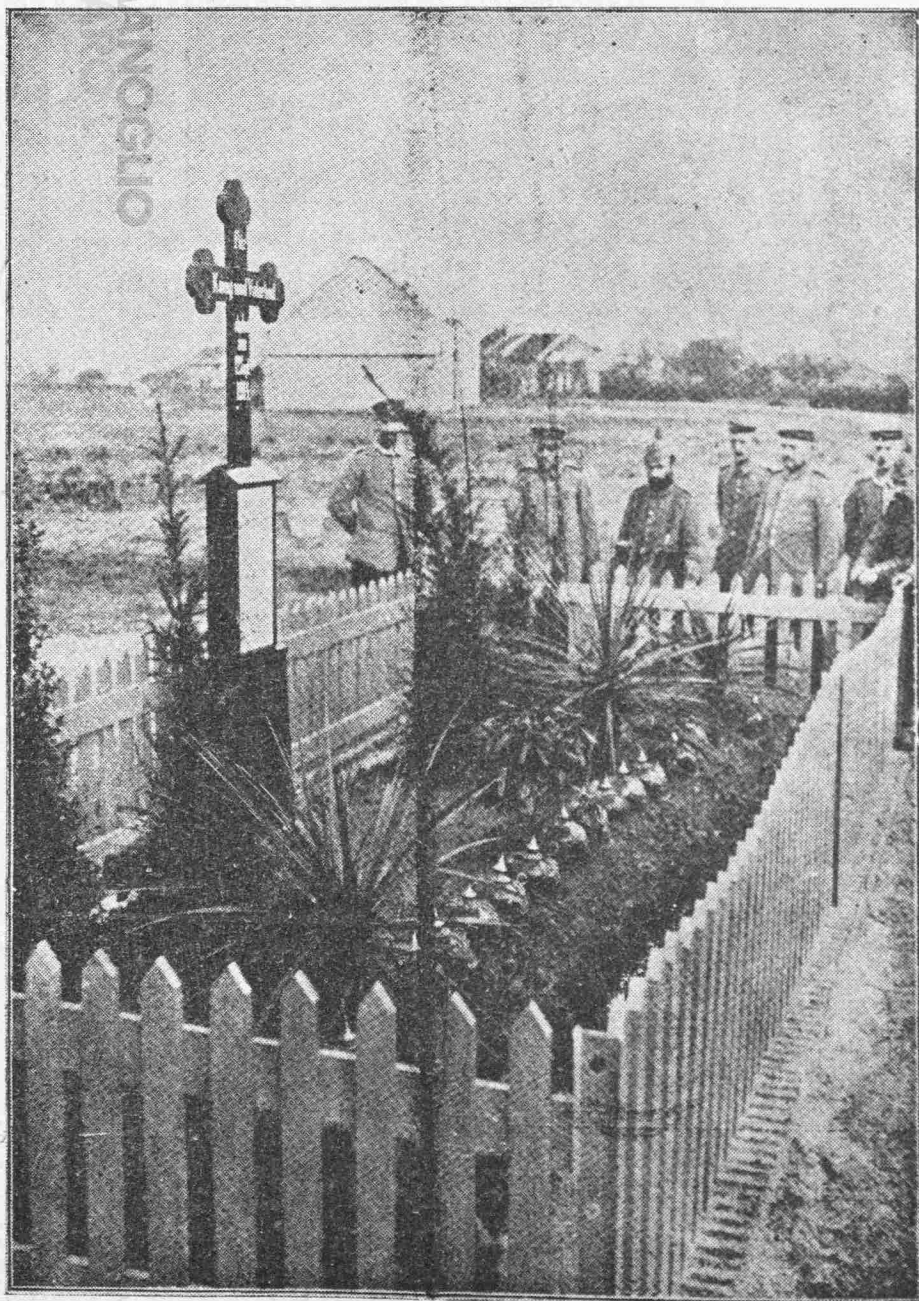

Γιατί ὅταν σιμά μου περπατῆς,
ὄλο τριγύρω παίξεις τὴ ματιά σου
καὶ ξένα βλέμματα παντοῦ ζητεῖς,
ἐνῶ γιὰ μένα πάλλει ἡ καρδιά σου;

Γιατί τὰ δάκρμά μου σ' εὐθυμοῦν
κ' οἱ ἀναστεναγμοὶ μου σὲ εὐφραίνουν;
Ἦ ἀπληστη καρδιά, πῶς δὲν ἀρκοῦν
τόσοι μου πόνοι καὶ δὲν σὲ κοραίνουν;

K. E.

Πρὸ τοῦ τάφου τῶν πεσόντων.

Ο τέως ύπουργός τών στρατιωτικών τής Γερμανίας φόν Φάλκενχάιν.

ΕΠΙΚΑΙΡΟΙ ΠΡΑΓΜΑΤΕΙΑΙ

ΥΠΟΒΡΥΧΙΟΝ

Τὸ ὑποβρύχιον εἶναι τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας. Παίξει κατ' αὐτὰς τὸν σπουδαιότερον ρόλον, μετὰ τὸ φοβερὸν πηδαλιοχούμενον Τσέπελιν καὶ εἶναι ὁ τρόμος τοῦ ναυτικοῦ ἀγῶνος. Δὲν σέβεται ὄγκους κολοσσῶν ναυτικῆς παρατάξεως καὶ οὔτε τρομάζει τὸν συγκεντρωμένον ἀριθμὸν καὶ τῶν μεγαλειτέρων διαμέτρων τῶν τηλεβόλων. Πλέει ἀφανές, ἀλλὰ τολμηρότατον, κάτωθεν τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης καὶ, ὑπὸ τὸν χειρισμὸν τῶν ἀτρομήτων κυβερνητῶν του, ἐκμηδενίζει εἰς τὴν στιγμήν ὅ,τι ἡ τελειότης τῆς μηχανικῆς καὶ τῆς ναυτικῆς ἐπιστήμης ὡς θαῦμα παρέδωκεν εἰς τὴν σημερινὴν κοσμημικήν. Καὶ τὰ παραδείγματα εἶναι πολλὰ καὶ πρόσφατα. Μᾶς τὰ ἔδωκεν ἡ τόλμη καὶ ἡ αὐταπάρνησις τῶν Γερμανῶν ναυτῶν.

Ἴσως ἡ Ἀγγλία, προβλέπουσα τὸν σημερινὸν φοβερὸν ἀντίπαλόν της ἐκ τῶν γερμανικῶν ὑποβρυχίων, μάτην ἠγωνίσθη κατὰ τὸ τελευταῖον συνέδριον τῆς Χάγης νὰ παραστήσῃ τὸ ὑποβρύχιον ὡς ὄπλον, τὸ ὁποῖον δὲν πρέπει νὰ ἐπιτραπῇ εἰς τοὺς σημερινούς πολέμους. Ἡ πρότασις τῆς δὲν εἰσηκούσθη καὶ τὸ ὑποβρύχιον ἐξακολουθεῖ σήμερον νὰ κρατῇ ἐν ἀγωνίᾳ καὶ διαρκεῖ τρόμφους φοβερωτέρους ναυτικούς πολεμικούς κολοσσούς.

**

Καὶ τώρα, θέλετε νὰ μάθετε καὶ τὴν ἱστορίαν τοῦ φοβεροῦ αὐτοῦ ναυτικοῦ πολεμικοῦ ὄπλου; Θὰ σᾶς τὴν παρουσιάσωμεν μετὰ τὴν δυνατὴν συντομίαν.

Ἀπὸ τοῦ 16 αἰῶνος ἀρχίζουν κάποιαι ἀσήμαντοι ἀνεπιτυχεῖς ἀπόπειραι διὰ τὴν κατασκευὴν ὑποβρυχίου. Ἐπειτα, κατὰ τὸ 1771, ὁ Bushnell καὶ αὐτὸς ὁ Φούλτων, ὁ μὲν πρῶτος μετὰ τὴν «Χελώνην», ὁ δὲ δεύτερος μετὰ τὸν «Ναυτίλον», παρουσίασαν καὶ πάλιν ἀνεπιτυχεῖς τύπους ὑποβρυχίων, ὅλως διόλου διαφορετικῶν τῶν σημερινῶν τοιούτων. Καὶ ἐξηκολούθησαν αἱ μελέται καὶ τὰ πειράματα, ἕως ὅτου, πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ὁ Zaidé πρῶτος καὶ ἄλλοι κατόπιν αὐτοῦ διάσημοι ἀξιωματικοὶ τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ ἔδωκαν τὸν σημερινὸν τελειοποιημένον τύπον τοῦ ὑποβρυχίου.

Τὸ πρῶτον τοιοῦτον μικρὸν κατεσκευάσθη τῷ 1888 καὶ εἶχε μηδαμινὴν ταχύτητα, διότι ἐπρεπε νὰ βυθίζεται μετὰ πολὺ βάρος ἀποθηκευμένου εἰς αὐτὸ ὕδατος καὶ νὰ ἀνέρχεται μετὰ τὴν ἐκκένωσιν τοῦ ὕδατος τούτου. Ἄλλ' αὐτὸ καὶ ἐπικίνδυνον εἰς τὸ ὑποβρύχιον ἦτο καὶ οὐδεμίαν τῷ ἔδιδεν ἀξίαν. Ἐφευρέθησαν ἀκολούθως τῷ 1893 τὰ εἰζόντεια πηδάλια, τὰ ὁποῖα ἀνὰ δύο ζεύγη εἰς τὴν πρόραν καὶ τὴν πρύμνην τοῦ ὑποβρυχίου τὸ βυθίζουν ἢ τὸ ἀναβιβάζουν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν μετὰ πολλὴν εὐκολίαν καὶ ἐπιτυχίαν. Γίνεται δὲ τοῦτο μόνον ἐν κινήσει τοῦ ὑποβρυχίου. Ἡ ἐφεύρεσις

τῶν πηδαλίων ἐπιτρέπει τώρα τὴν κατασκευὴν ὑποβρυχίων πολὺ μεγαλειτέρων ἐμείνων, τὰ ὁποῖα πρῶτην φορὰν κατεσκευάσθησαν.

Τὰ μικρὰς ἀκτίνος ὑποβρύχια, λέγονται κυρίως sous-marins, τὰ δὲ μεγάλης εἶναι γνωστὰ μετὰ τὸ ὄνομα submersibles.

**

Κατόπιν πολλῶν μελετῶν, ἀπεδείχθη, ὅτι ἡ καλύτερα κινητήριος δύναμις τοῦ ὑποβρυχίου εἶναι ὁ ἠλεκτρισμός, τὸν ὁποῖον χρησιμοποιοῦν κυρίως κατὰ τὴν ὑπὸ τὴν θάλασσαν κίνησίν του, ἐνῶ εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης τοιαύτην κάμνει χρῆσιν καὶ μηχανῶν, αἱ ὁποῖαι κινουῦνται μετὰ πετρέλαιον ἢ γκαζολίνη. Ἄλλαι μηχαναὶ ἐκδιώκουν τὸν μολυσμένον ἀέρα καὶ ἄλλαι παραλαμβάνουν αὐτὸν ἀπὸ τῆς ἀποθήκας καὶ τὸν σκορπίζουν εἰς ὅλα τὰ διαμερίσματα τοῦ ὑποβρυχίου.

Ἐπί τεσσαρα ἕως ἕξ λεπτὰ ἀπαιτοῦνται διὰ τὸ βύθισμα τοῦ ὑποβρυχίου, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ἀμέσως τίθεται εἰς ἐνέργειαν ἕτερον μηχανήμα, τὸ ὁποῖον μετὰ ἕνα εὐπειθέστατον μαγνητικὸν δείκτην προαγγέλλει τὴν ἐκεῖ πλησίον παρουσίαν ἐχθρικοῦ πλοίου. Τὸ ἴδιον χρονικὸν διάστημα ἀπαιτεῖται καὶ διὰ τὴν ἀνάδυσιν, ἡ ὁποία ἐνίοτε γίνεται καὶ συντομώτερον, διότι ἐν ἀνάγκῃ ἰδιαίτερα μηχανήματα ἀφίουν νὰ πέσουν ἀπὸ τὰ κάτωθεν τῆς τρώπιδος εὐρισκόμενα σιδηρὰ βάρη.

Κατὰ τὸ βύθισμα, ὀλίγον μόνον μέρος τοῦ περισκοπίου μένει ἄνωθεν τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, ἀθέατον εἰς τὸν ἐχθρόν. Εἶναι δὲ τὸ περισκόπιον, ἀφαντάστου ἀκριβείας σωλήν, μετὰ ὀπτικά ἔσωθεν πρίσματα, θιὰ τῶν ὁποίων ὁ κυβερνήτης τοῦ ὑποβρυχίου, ἐπὶ τῆς ἐμπροσθεν αὐτοῦ τραπέζης ἔχει πλήρη καὶ ἀκριβεστάτην εἰκόνα καὶ τῶν μικροτέρων ἀκόμη λεπτομερειῶν, αἱ ὁποῖαι ἀπαντῶσιν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης.

**

Τὸ πρῶτον ναυπηγηθὲν ὑποβρύχιον εἶχε χωρητικότητα 30 τόννων, ἐνῶ τὰ τελευταῖα τοιαῦτα τελειότατα ἔχουν χωρητικότητα ὑπερτετρακοσίων τόννων. Δὲν διανύουν περισσότερον τῶν 15 μιλίων εἰς τὴν ἐπιφάνειαν καὶ μόνον 5-8 ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν καὶ τοῦτο, ἐφόσον δὲν συναντῶσιν ἀντίθετα ρεύματα. Ἐκεῖνο λοιπόν, τὸ ὁποῖον εἰς τὸ σημερινὸν τέλειον ὑποβρύχιον κάμνει νὰ ἔχη κάποιαν ἀτέλειαν, εἶναι ἡ βραδυπλοία του κάτωθεν τῆς ὑγρᾶς ἐπιφανείας.

**

Κατὰ τὸ ταξιδίον τῶν ὑπὸ τὴν θάλασσαν, ὅλον τὸ πλήρωμά του, ἀπὸ τὸν κυβερνήτην μέχρι τοῦ τελευταίου ναύτου, χάριν τῆς ἀκριβείας τῆς ἰσορροπίας δὲν ἐπιτρέπεται νὰ μετακινήθῃ ἀπὸ τὴν ὀριζομένην θέσιν του, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν καὶ ἐκτελεῖται κάθε ὑπηρεσία. Ἡ διάρκεια τῆς παραμονῆς του ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ποσοῦ τοῦ ἀποθηκευμένου εἰς αὐτὸ πεπεσμένου ἀέρος, πάντοτε ὁμως δὲν διαρκεῖ πέραν τῶν 10-15 ὡρῶν.

Τὸ ὑποβρύχιον, ὡς ἐπιθετικὸν ὄπλον ἔχει τὴν ἐκσφενδόνησιν τῶν τορπιλλῶν, ὡς ἀμυντικὸν δὲ τὸ βύθισμα καὶ τὴν ὀλοταχῶς φυγὴν του. Καὶ θὰ ἐξακολουθῇ νὰ κατέχη τὰ πρωτεῖα τοῦ τρόμου τῶν θαλασσίων πολεμικῶν κολοσσῶν, ἐφόσον τὸ δαιμόνιον τοῦ ἀνθρώπινου νοῦ δὲν τὸ ἐξουδετερώσῃ μετὰ κανὲν ἀνθυποβρύχιον, ὅπως εἰς τὸ τορπιλλικὸν ἀντέταξε τὸ ἀντιτορπιλλικόν.

**

Ἐνός δημοσιογράφου, ὁ ὁποῖος κατὰ τὰ ναυτικὰ γυμνάσια τῆς πατρίδος του εἰσηγήθη εἰς ὑποβρύχιον ἐν ὧρα δράσεώς του ὑπὸ τὴν θάλασσαν, ὡς ἐξῆς ἐν ὀλίγοις ἐγραψε τὰς ἐντυπώσεις του :

— Κλεισμένος μέσα εἰς ἕνα πελώριον σιδηρένιο ποῦρο, εἰς διάστημα ἕξ λεπτῶν κόπτεις κάθε σχέσιν μετὰ τὴν ζωὴν τοῦ ἐπιγείου κόσμου, διὰ νὰ γνωρίσῃς τὴν ἀγωνίαν ἐνὸς ζωντανοῦ θανάτου, εἰς τὸν ὁποῖον ἀπὸ στιγμήν εἰς στιγμήν σὲ ὀδηγεῖ τὸ ὑποβρύχιον ἀνὰ τὸ ὑγρὸν ἀπειρον καὶ τὸ ἀχανές. Καρφωμένος εἰς τὴν θέσιν, εἰς τὴν ὁποῖαν θὰ σὲ δώσουν, δὲν σὲ ἐπιτρέπεται καὶ ἡ παραμικρὰ μετακίνησις, οὔτε ἔχεις δικαίωμα νὰ ἐρωτήσῃς κανένα ἐκ τοῦ πληρώματος δι' οἰανδήποτε πληροφορίαν. Αἱ συνομιλίας καὶ αὐτὸ τὸ κάπνισμα αὐστηρότατα ἀπαγορεύονται κατὰ τὸν φοβερὸν ὑποβρύχιον πλοῦν. Καὶ βλέπεις τριγύρω σας πρόσωπα, τὰ ὁποῖα, πάντα προσηλωμένα εἰς ἕν καὶ τὸ αὐτὸ σημεῖον, εἶναι σὰν νὰ σᾶς λέγουν, ὅτι μέσα ἐκεῖ τίποτε ἄλλο δὲν παραμένει πλέον, παρά μόνον ὁ θάνατος καὶ ἡ τραγικώτερα τῶν καταστροφῶν, τὴν ὁποῖαν μετὰ ὅλην τὴν ἐντασιν τῆς προσοχῆς των πρέπει νὰ ἀτενίσουν ὅλοι, ἂν δὲν ἐπιθυμοῦν νὰ τὴν γνωρίσουν μετὰ τὴν ἀπαισιωτέραν ἐμφάνισιν. Καὶ τὸ ὑποβρύχιον φεύγει, ἄγνωστον ποῦ, μετὰ τρυγμοῦς ἐνίοτε τῶν πλευρῶν του, προερχομένων ἀπὸ τὴν πίεσιν τοῦ πέριξ ὑγροῦ ὄγκου ἢ μετὰ κτυπήματα, ἐλαφρῶς ἀκουόμενα, τὰ ὁποῖα προέρχονται ἀπὸ τὴν πρόσκρουσιν εἰς αὐτὸ μικρῶν ἢ μεγάλων ἰχθύων, δελφίνων ἢ ἄλλου θαλασσίου κήτους. Εἶναι ἕνα εἶδος διαμαρτυρίας των, διότι τὸ ἀνήσυχον καὶ αἰωνίως ἀπληστον τοῦ ἀνθρώπου ἐφθάνει εἰς ἐκεῖ, διὰ νὰ διαταράξῃ τὴν προαιώνιον ἡσυχίαν καὶ γαλήνην των.

ΑΝ. Φ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΡΑΒΙΚΑΙ ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ

«Ο ὄνος καὶ ἂν ἐνδυθῇ μεταξωτὰ ἐνδύματα, οἱ ἄνθρωποι θὰ εἰπωσι πάντοτε : «Παρατηρήσατε τί ὄνος!...»

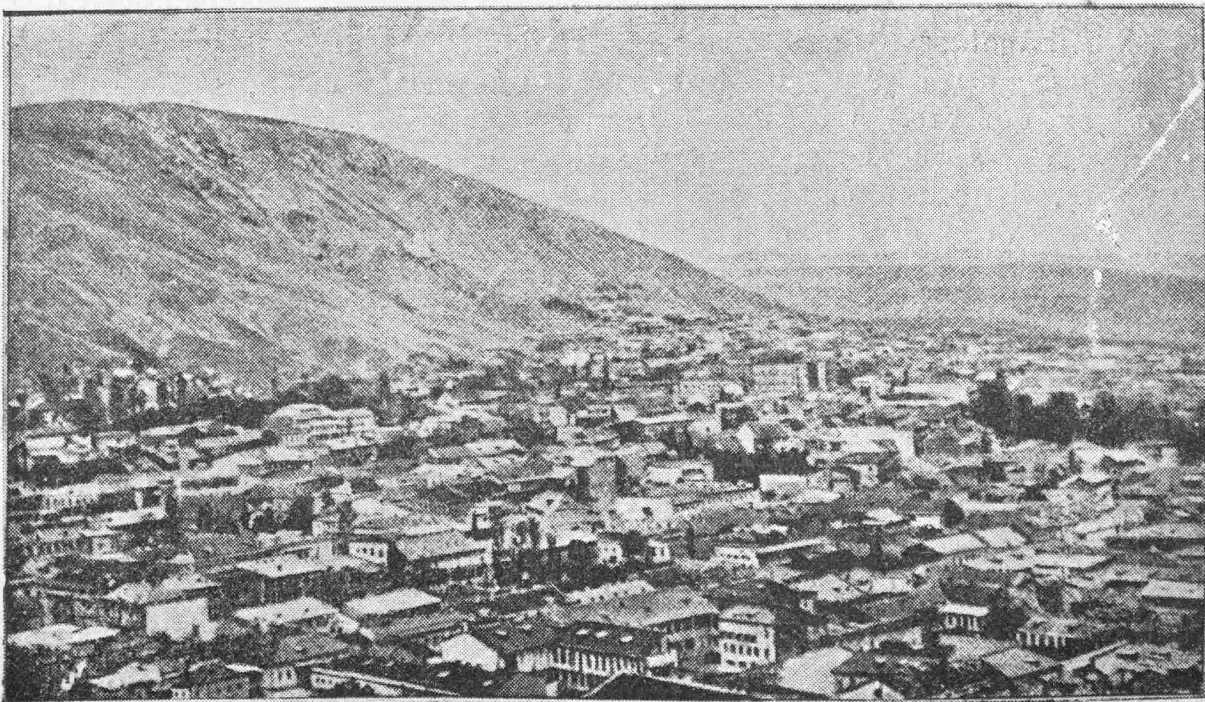
«Τέσσαρες ἄνθρωποι συνητήθησαν :

«Ὁ πρῶτος δὲν γνωρίζει ἢ δὲν γνωρίζει ἐκεῖνο ποῦ δὲν γνωρίζει. Εἶναι τρελλός, ἀποφύγετέ τον.

«Ὁ δεύτερος δὲν γνωρίζει καὶ γνωρίζει, ὅτι δὲν εἰξεύρει. Εἶναι ἀμαθής, διδάξατέ τον.

«Ὁ τρίτος γνωρίζει, πλὴν δὲν εἰξεύρει, ὅτι γνωρίζει. Εἶναι κοιμισμένος, ξυπνήσατέ τον.

«Ὁ τέταρτος γνωρίζει ὅ,τι γνωρίζει. Εἶναι σοφός, ἀκολουθήσατέ τον.

Ἡ Τυφλίς.

ΕΚ ΤΟΥ ΑΙΔΟΥ

ΤΟ ΜΕΙΔΙΑΜΑ

Ἡ ἀπόλαυσις τοῦ θανάτου, τὸ μόνον ὄνειροπό- λημα ποῦ μᾶς ἔμενε, τείνει καὶ αὐτὴ νὰ ἐξαλει- φθῇ. Πλησιάζει ἡ ἐποχὴ ποῦ θὰ νομίζεται πολὺ ἀφελῆς ὁποῖος ἀποφασίζει νὰ κλείσῃ διὰ παντός τὰ δύο ὀπτικά καὶ ἀκουστικά του ὄργανα μετὰ τὴν γλυκυτάτην ἐλπίδα, ὅτι θὰ παύσῃ νὰ διαβάζῃ κύρια ἄρθρα ἐφημερίδων καὶ ν’ ἀκούῃ τὸ ρεμβῶδες ντουέτο τοῦ κασάπη καὶ τῆς πεθερᾶς του. Αὐτὴν τὴν ἀσάλευτον πεποίθησιν ἐσχηματίσαμεν ὕστερα ἀπὸ μερικὰ πνευματιστικά πειράματα.

Τὸ μειδίαμα θεωρεῖται ὡς ὑπάτη καλλονὴ καὶ καλοσύνη τῆς γυναικός, Ὑπάρχουν μειδιάματα ἐνθαρρυντικά, τὰ ὁποῖα γεννῶσι τοὺς ἥρωας, ὑπάρχουν μειδιάματα μελαγχολικά, τὰ ὁποῖα ἐκδηλώνουν τελεῖως τὸ παράπονον, ὑπάρχουν μειδιάματα ἀκτινοβολούντα, τὰ ὁποῖα ψάλλουσιν ἐν ποίημα δόξης καὶ εὐτυχίας.

Πρὸς ἀπόδειξιν τῆς γνώμης μας δημοσιεύομεν ἕνα σχετικὸν διάλογον, ἕνα παράπονον δηλ. κά- ποιου πνεύματος, ποῦ κατώρθωσε, γρηγορότερα ἀπὸ τὸν εὐφραδέστερον ἱεροκήρυκα, εἰς διάστημα μόνον δύο ὥρων νὰ μᾶς τὸ διατυπώσῃ... Νομιζο- μεν τὸ θέμα ἐνδιαφέρον, τότε μάλιστα ποῦ ὁ πνευ- ματισμός, ἀφοῦ ἐξετόπισε κάθε γλωσσικὴν καὶ πολιτικὴν συζήτησιν — ἀπαραίτητα στοιχεῖα ὑπάρ- ξεως γιὰ τὸν Γωμηρό, μετὰ τὸν ἀέρα — ἔγινεν ἡ ἐπιστήμη τῆς μόδας καὶ ἔστησε τὸ τραπεζάκι του ὡς τὸ ἀναγκαϊότατον φινάλε κάθε διασκεδάσεως.

Διὰ ν’ ἀρνηθῇ μία γυνὴ τὸ μειδίαμά της εἰς τινα, πρέπει νὰ ἔχη λόγους ἀποχρῶντας καὶ ἡ στέρησις αὐτῆ δύναται νὰ φανῇ πικροτέρα ἀπὸ οἰανδήποτε τιμωρίαν.

Τὸ ξεκάρφωτο τραπεζάκι — τὸ πνεῦμα — μετὰ τὴν συνήθη πρόσκλησιν μας ἐσήκωσε τὸ ἕνα πόδι, ἐκτόπησε δὺο φορές καὶ ἤρχισεν τὸ σπαραξικάρδιον παράπονον του :

Ὠραία ἢ καλὴ μία γυνὴ δὲν πρέπει νὰ εἶναι φιλάργυρος εἰς τὰ μειδιάματά της, ἀφοῦ δι’ αὐτῶν εὐεργετῆ. Τῶν ἐρωτευμένων τὸ μειδίαμα ἀφοπλίζει καὶ τὴν φοβερωτέραν ὀργήν.

Καλό μου παιδί ! Ἀπὸ μικρὸ σὲ ἤξευρα φρό- νιμο· ποτὲ δὲν θυμῶμαι νὰ με τραβήξῃς ἀπὸ τὴν φούντα ἢ ἀπ’ τὰ γένεα. Φαίνεται ὁμως, ὅτι — μετὰ τὸ παρῆτον — ξαναμωράθηκες καὶ θέλησες τότε, πε- θαμένο ἀνθρώπο, νὰ με χαλάσῃς τὴν ἡσυχία. Αὐτὴν τὴν στιγμὴν ποῦ ἔχεις τὴν ἀδιακρισία νὰ με φωνάζῃς, εἶμαι στὴν πρέφα μετὰ τὸν μακαρίτη τὸν κουμπάρο. Δὲν ξέρω τί σὲ φάνηκε νὰ με προσκα- λέσῃς καὶ νὰ με διακόψῃς ἀπὸ τὸ παιχνίδι μου... Σὰς βαρέθηκα, παιδί μου, ζωντανός, σὰς βαρουῶ- μαι καὶ πεθαμένος· δὲν μπορῶ ἕνα βράδυ νὰ κλείσω μάτι· τί διάβολο ἤθελα καὶ πέθαναι ! Νό- μιζα πῶς θὰ ἡσυχάσω ἐδῶ πέρα· τοῦ κάκου !

Δι’ αὐτὸ καὶ τὸ γυναικεῖον μειδίαμα ἐψίλη ἀπὸ ὅλους τοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς λογογράφους.

Μόλις πέφτω λιγάκι νὰ κοιμηθῶ στὰ πουπου- λένια στρώματα ποῦ με στρώνουν τ’ ἀγγελουδία, ἀκούω νὰ με φωνάζουν ἀπὸ τὴν σφιγρὴν σὰς, νὰ με ρωτοῦν, νὰ με παρακαλοῦν... Ἐσύρεις, εἶμαι λίγο πονόφυκος, ἀναγκάζομαι νὰ τοὺς ἐπισκεφθῶ. Τί ἀκούω, παιδί μου, τί βλέπω ! Τί βλέπω πρὸ πάντων !... Φαντάσου προχθὲς κάτω ἀπὸ ἕνα τρα- πεζάκι δὺο πόδια — νὰ χαρῶ τὴν ψυχὴ μου, παιδί μου — δὺο πόδια... μερδεμένα... (Ἐδῶ τὰ κτυ- πήματα τοῦ τραπεζιοῦ μερδεύονται ἐπίσης· παρ’ ὅλας τὰς προσπάθειάς μας ἀδύνατον νὰ τὰ ξεχω- ρίσωμεν). Καὶ σὰν νὰ μὴ ἐφθάναν τόσα ποῦ τραβῶ ἀπὸ τοὺς ξένους, νὰ ἔχω καὶ σένα νὰ με προσκα- λῆς κάθε βράδυ !

Μήπως τὸ αἰνιγματῶδες μειδίαμα τῆς Τζοκόν- δας δὲν ἐξετρελλάνει χιλιάδας καλλιτεχνῶν, οἱ ὁποῖοι προσεπάθησαν νὰ τὸ ἀναλύσωσιν ;

Τί κακὸ σ’ ἔκαμα, βρε παιδί μου ; Δὲν με λυ- πᾶσαι λιγάκι ;

Ἐν μειδίαμα εἰς τὰ χεῖλη γυναικός δύναται νὰ εἶναι ἡ τελεία σωτηρία ἢ τελεία καταστροφή.

ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙΣ ΤΩΝ ΟΝΥΧΩΝ

Δὲν ἔχω καιρὸ νὰ σὲ πῶ περισσότερα· αὐτὴν τὴν στιγμὴν χίλιοι δὺο μ’ ἐπικαλοῦνται· κάποιος μ’ ἐρωτᾷ γιὰ τὴν γυναικᾶ του καὶ τὴν ζάχαρη. Ἐνας ἄλλος — με φαίνεται δημοσιογράφος — πόσες μέρες τοῦ μένουν γιὰ νὰ λιμοκτονήσῃ καὶ παρακάτω ἕνας δάσκαλος· ἀν ἀπὸ τὰ αἰθέρια ὕψη, ὅπου εὐρί- σκεται ἡ μακαριότης μου, διακρίνω κινὴν χειρό- γραφον τῆς Ἰ8 τραγωδίας τοῦ Σοφοκλέους. Καλὴ φώτιαι, παιδί μου, καὶ ὑπομονή. Καὶ μέσα σὲ ὅλα αὐτὰ νὰ με τραβῆ κι’ ὁ κουμπάρος γιὰ ν’ ἀποτελειώσω τὴν παρτίδα...

Ὠραία νύχια θεωροῦνται ὡς πολύτιμον δῶρον διὰ τὴν καλλονὴν τῆς γυναικός. Ἡ ὠραιότης των συνίσταται εἰς τὴν κανονικότητά των καὶ τὸ χρῶμά των. Εἰς τὴν βᾶσιν των πρέπει νὰ ἔχωσιν ἕνα ἡμι- στέφανον λευκὸν καὶ τὸ λοιπὸν νὰ εἶναι ροδόχρουν ὡς ἡ αὐγὴ.

Ὅσο γιὰ τὰ ψιλὰ ποῦ μ’ ἐζητοῦσες χθές, μὴ ξανακάμῃς λόγο ! Συλλογιόμην ἀκόμη πῶς θὰ πληρώσω τοὺς καφέδες, ἀν χάσω στὴν πρέφα... Τὸ μόνον ποῦ μπορεῖτε νὰ μᾶς κάμετε, εἶναι νὰ μᾶς στείλετε καλοκαιρία γιὰ νὰ μὴν πεθάνο- μεν ἀπὸ τὸ κρύο, γιὰτὶ ξεύρεις καὶ κόλας καὶ παράδεισος ἔγειναν χειρότερα ἀπὸ τὸ τοῦνελ· δὲν ἔμεινε θέσις γιὰ τὸν ὄρκο !

Ὀλίγη συστηματικὴ περιποίησις κάμνει καὶ τὰ πειδῶ ἄσχημα νύχια κανονικά καὶ ὠραία. Πρὸς τοῦτο πρωτίστως· πρέπει νὰ ληφθῇ φροντίς ν’ ἀπωθῆται τὸ σκληρὸν δέρμα, τὸ ὁποῖον σχηματί- ζεται περὶ τὴν βᾶσιν των. Αὐτὸ ὁμως πρέπει νὰ γίνεται, ἀφοῦ προηγηθῇ παρατεταμένον σαπού- νισμα τῶν ὀνύχων με ζεστὸ νερὸ καὶ με ἐργαλεῖον ἐξ ἔλεφαντοστοῦ.

Εἶμαι βέβαιος, ὅτι, ὕστερα ἀπὸ τόσα ποῦ σὲ εἶπα, δὲν θὰ ἔχῃς τὴν αὐθάδειαν νὰ με φωνάζῃς ἄλλη φορὰ.

Ἐπίσης πρέπει νὰ λαμβάνετε φροντίδα νὰ ρινί- ζεσθε καὶ ἄκρα τῶν ὀνύχων κυκλοτερῶς, ἀκολουθοῦ- σαι τὴν περιφέρειαν τῶν ἄκρων τῶν δακτύλων. Μὴ παραλείπετε προσέτι νὰ λειάνετε τὴν ἐπιφά- νειαν τῶν ὀνύχων. Μία ὥρα τὴν ἑβδομάδα διὰ τὴν περιποίησιν τῶν ὀνύχων ἀρκεῖ, ἀν καθ’ ἐκά- στην τὰ καθαρίζετε ἐπιμελῶς. Διὰ τὸν καθαρι- σμὸν των ἀποφύγετε τὰ μυτερὰ ἀντικείμενα, ὡς τὴν καρφίτσαν π. χ., διότι αὐτὰ σκληρύνουν τὰ νύχια καὶ τὰ μεταμορφώνουν, ὥστε νὰ δέχωνται τὴν σκόνιν. Προτιμᾶτε τὸ λεμόνι, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου βυθίζετε τοὺς ὀνυχας καὶ στρέφετε τὰ δάκτυλά σας. Τὸ λεμόνι, ἐκτὸς τοῦ καθαρισμοῦ, ἐπιτυγχάνει νὰ παρακολλῇ τὰς σάρκας ποῦ ἀναφύονται εἰς τὴν βᾶσιν τῶν ὀνύχων, νὰ ἐξίπλωθῃσι.

Σὲ περιμένω με ἀνοικτὰς ἀγκάλας καὶ σὲ γλυ- κοφιλῶ στὸ στόμα, ὁ μακαρίτης παππούς σου.

Σὰς συνιστῶ ἐπίσης τὴν ἐξῆς πομμάδα, τὴν ὁποῖαν λειόνετε εἰς πολὺ γλυκεῖα φωτιᾶ :

Table with 3 columns: Ingredient name, Quantity, Unit. huile de noix 15 gr. cire blanche 2.50 gr. colophane 5 gr. alem 1 gr.

Τὴν πομμάδα αὐτὴν χρησιμοποιεῖτε τὴν νύκτα. Πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως ἀπαλύνονται τὰ νύχια, χρησιμοποιεῖται ἐπιτυχῶς τὸ κολ-κρέμ ἢ καὶ ἀπλὴ βαζελίνη.

Ἀπαραίτητα ἐργαλεῖα διὰ τὴν περιποίησιν τῶν ὀνύχων εἶναι τὰ ἐξῆς : δύο βουρτσαι, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μία μικρὰ, μία λίμα, ἐν polissoire καὶ δύο ψαλί- δια καμπύλα, ἐν διὰ τὸ δεξιὸν χέρι καὶ ἕτερον διὰ τὸ ἀριστερόν.

ΙΑΝΘΗ

Διδακτορικὸν Δίπλωμα. — Εὐχαρίστως ἀγγέλλο- μεν, ὅτι ὁ φέρελις καὶ καλὸς νέος κ. Τέρπανδρος Μαρίνος ἐκ Τσεγκέλκιοι, διανύσας τὰ μαθήματα τῆς ἐνταῦθα νομικῆς σχολῆς καὶ δούς τὰς διδακτο- ρικὰς ἐξετάσεις, ἔλαβε τὸ δίπλωμα τοῦ δικηγόρου μετὰ βαθμὸν ἀλῖα. Ὁ νέος οὗτος δικηγόρος, ὑποσχόμε- νος λίαν εὐδόκιμον σταδιοδρομίαν, ἀπὸ τετραε- τίας ἐργάζεται εἰς τὸ ἐνταῦθα δικηγορικὸν γρα- φεῖον τῶν κυρίων Γ. καὶ Α. Ἀποστολίδου, παρ’ οἷς καὶ ἐξησκήθη πρακτικῶς, ἐπιδεικνύων πολὺν τὸν ζήλον καὶ ἀγαπὴν φιλοπονίαν. Τῷ νεαρῷ ἐπιστήμονι ἐκφράζομεν τὰ συγχαρητήριά μας.

Μνημόσυνον. — Μετὰ πολλὴν ἐπιβλητικότητά ἐτε- λέσθη τὴν Κυριακὴν ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῆς Μετα- μορφώσεως ἐν Σισλῇ τὸ ἐτήσιον ἀρχιερατικὸν μνη- μόσυνον τῆς Πιπίνης Δ. Χρησιδίου. Τῆς λειτουρ- γίας καὶ τῆς ἐπιμνημοσύνου τελετῆς προέστη ὁ χωροεπίσκοπος κ. Χριστοφόρος, μετ’ ὃ οἱ προσελ- θόντες, τιμῶντες τὰς ἀρετὰς τῆς αἰδιμίου, συνα- κεντρώθησαν περὶ τὸν φιλοκάως δισκευασμένον καὶ ἀνθοστόλιστον τάφον, ὅπου, μετὰ τὰς εὐχὰς τῆς Ἐκκλησίας ὁ ἡμέτερος Διευθυντῆς ἐξεφώνησε προσ- φώνησιν. Εἰς τὰς πολλὰς συλλυπητηρίους ἐκδηλώ- σεις, αἱ ἐδέχθησαν τὰ τέκνα τῆς ἀειμνήστου, τὸ «Ἀπ’ Ὅλα» συνενοὶ καὶ τὰς αὐτοῦ, εὐχόμενον ἄληστον τῆς Πιπίνης Δ. Χρησιδίου τὴν μνήμην.

Φιλόπτωχος ἀδελφότης. — Ἡ ὑπὸ τοῦ ἀλησμο- νήτου φιλοπτώχου ἱατροῦ Γ. Ἀνδρομέδα Ἰδρυ- θείσα Ἀδελφότης «Κυψέλη» τῆς Μπουγιουκ Ἀδᾶ, ὁμολογουμένως δύναται νὰ ὀνομασθῇ τὸ ἄσυλον τῶν πτωχῶν καὶ ἀπροστατευτῶν κατοικῶν τῆς νήσου. Τῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ δραστηρίου προΐ- σταμένου ἀρχιμ. Φιλοθέου Λυκαίδου καὶ τῇ ἐνεργείᾳ τῶν ἀξιοτίμων μελῶν τῆς Ἀδελφότητος, τοῦ ἀκαμάτου μουκτάρη τῆς νήσου κ. Σταμ. Ξεῖδα καὶ τῶν κ. κ. Π. Ξεῖδα, Ι. Δαλακουρίδου, Γ. Σιμῶτα καὶ τοῦ σπάνια προσόντα μετημένου γραμματέως τῆς κοινότητος ἱεροδ. Δ. Πολυχρο- νιάδου, διὰ θερμῆς ἐκκλήσεως πρὸς τοὺς εὐπο- ρούντας κατοίκους συνελέγησαν ἀρκετὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα μετ’ ἐκείνων, αἵτινα προσέθεσε καὶ ἡ Ἀδελφότης, διανεμήθησαν εἰς τὰς πτωχὰς οἰκογε- νείας. Ἡ διὰ τῆς χριστιανικωτάτης ταύτης πρά- ξεως ἀνακούφισις τῶν πασχόντων ἀδελφῶν μας κατὰ τὰς ἐνστάς, τιμᾷ ἀληθῶς τοὺς ὑπερ τῆς Ἀδελφότητος ἐργαζομένους καὶ εἰς τὴν προαγω- γὴν αὐτῆς συντελοῦντας φιλοτίμους κατοίκους τῆς νήσου. — Χ. Κ

Κινηματογράφοι. — Μὴ λησμονεῖτε τὸν κινημα- τογράφον «Σαντράλ» τοῦ Σιτέ — Συρὶ τοῦ Μπέ- γιογλου. Ποικιλία προγράμματος καὶ μουσικῆς ἐκλεκτῆς τὸν καθιστῶσι πάντοτε περιζήτητον. Λειτουργεῖ καθ’ ἐκάστην, ἀπὸ τῆς μεσημβρίας μεχρι τοῦ μεσονυκτίου.

— Ἐν ἡμερίδι καὶ ἐσπερίδι αὐριον εἰς τὸν κινηματογράφον τῆς «Προόδου» τῶν Ταταούλων θὰ προβληθῶν ἐπικαιροὶ καὶ ἐξόχου ἐνδιαφέρον- τος ταινίαι. Δὲν πρέπει νὰ λείψῃ κανεὶς ταταυ- λιανός.

— Ἡ αἶθουσα τοῦ κινηματογράφου «Ροαγιάλ» καθ’ ἐκάστην συγκεντρώνει πολὺν καὶ ἐκλεκτὸν κόσμον τῆς πόλεως μας, ὅστις σπεύδει νὰ ἀπο- λαύσῃ τὰς καλλιτεχνικὰς ταινίας καὶ τὰ ποικίλα θεάματα, αἵτινα μᾶς ἐπιφυλάσσει πάντοτε τὸ ποικί- λον πρόγραμμα τοῦ κινηματογράφου «Ροαγιάλ». Ὁ κινηματογράφος οὗτος ἐπι τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν γενεθλίων τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας προέ- βαλλε νέας ἐπικαιροὺς ταινίας, αἵτινες ἐπέτυχον θαυμάσια.

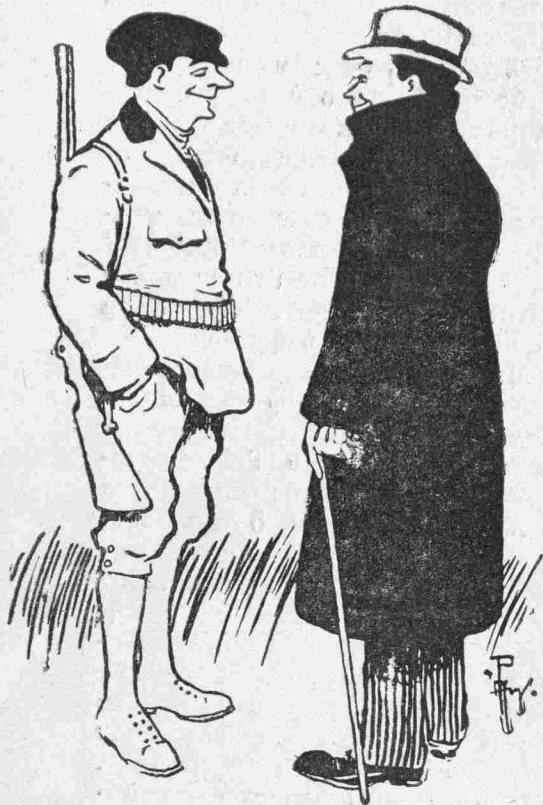
Εὐχαρίστως θὰ συνεζήτουν δι’ ἀλληλογραφίας μετὰ ἀνεπτυγμένην Καν ἢ Δοα ὑπὸ ψευδώνυμον ἢ μετὰ οἰονδήποτε ζήτημα. — Διεύθυνσις : Δ. Μάνος (Γα- λατᾶ, Τιδζαρέτ χάν).

ΣΟΦΙΑ Ν. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ ΚΑΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Χ. ΤΖΕΛΕΠΙΔΗΣ ΕΜΝΗΣΤΕΥΘΗΣΑΝ Ἐν Μπέγιογλου τῇ 11 Ἰανουαρίου 1915.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΠΡΙΝΤΖΗΣ ΚΑΙ ΕΛΕΟΝΩΡΑ Κ. ΒΟΓΙΑΤΖΗ ΗΡΡΑΒΩΝΙΣΘΗΣΑΝ Ταταῦλα, τῇ 31 Δεκεμβρίου 1914.

Διὰ τὴν ἀντιγραφήν Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Σύγκρισις.

— Είστε φοβεροί σεις οι βιβλιόφιλοι· αγοράζετε βιβλία και ποτέ σας δεν τὰ διαβάτετε.
— Και μήπως σεις οι κυνηγοί δεν κάμνετε τὸ ἴδιο; Μήπως τρώγετε ὅλα τὰ κυνήγια ποῦ σκοτώνετε;

— Ὁ ἄνδρας ποῦ θὰ πάρω, [δὲν θέλω νὰ ᾿ῤῥῃ χρῆν.
— Ἀκριβῶς αὐτὸ γυρεύω καὶ ἐγώ... νὰ μοῦ τὰ πληρώσετε.

Τί κρῖμα!

— Εἶμαι καταγοητευμένος ἐκ τῆς γνωριμίας τῆς συζύγου σας. Φαίνεται ὅτι εἶναι ἀκριβῶς τέτοια καθὼς φαντάζομαι τὴν γυναῖκα.
— Τί κρῖμα νὰ μὴ τὴν ἐγνώριζες ἐνωρίτερα!

Ὅσοι παρέλειψαν νὰ ἀγοράσουν τὸ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ 'Αῶ' Ὅλα 1915

τὸ κομψότατον τοῦτο καὶ καλλιτεχνικώτατον ἔργον με θαυμάσιον πολὺχρωμον ἐξώφυλλον, καλλιτεχνικὰς [εἰκόνας καὶ πνευματώδεις γελοιογραφίας, ἅς σπεύσωσιν. Ὀλίγιστα ἀπέμειναν ἀντίτυπα.

Τιμᾶται γρ. 3. Διὰ τὰς ἐπαρχίας 4.

ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Ἀπὸ τὴν ἐβδομάδα αὐτὴν εὐρισκόμεθα εἰς τὴν περίοδον τῆς τρελλῆς ἀποκρηᾶς, ἀλλὰ ἀποκορῆς ἐφέτος κατσοφικῆς καὶ συλλογισμένης. Ἐννοεῖ φαίνεται, ὅτι τὴν ἐπρόλαβεν ἄλλη, ἢ ὅποια, χωρὶς μουντούρες καὶ ντόμινα καὶ ἄλλα μασκαράτα, περὶ μὴ χαρὰ τὸν καιρὸν τῆς, Ὅπως δὴποτε, ἅς σημειωθῆ καὶ τοῦτο, ὅτι δηλαδὴ ἐφέτος ἡ ἐποχὴ, ἀπὸ ἀποκρηᾶ πρέπει νὰ λέγεται ἀποκρηᾶ.

Καὶ ἐν τούτοις, οὔτε χιόνια οὔτε ψύχρα μᾶς ἔχουν ζώση. Τούναντίον, εὐρισκόμεθα εἰς πλήρη ἀνοιξιὰτικὴν ἐποχὴν, με ἀνθισμέναις ἄμυγδαλαιῖς καὶ ἀπελπισίαις τῶν καρβουνάδων μας. Θὰ μ' ἐρωτήσητε, γιατί δὲν ἔχομε καὶ χελιδόνια; ὦ, αὐτὰ τὰ ἀνεπλήρωσαν αἱ χαριτωμένα κυρίαί μας, ἐκ τῶν ὁποίων, προτιήτερα καὶ ἀπὸ τὰ χελιδόνια, πολλὰ ἔσπευσαν νὰ μᾶς παρουσιάσουν τὴν ἀνοιξιὰτικὴν περιβολὴν τους.

Ἀλλὰ, μήπως μόνον τὰ χελιδόνια ἔρχονται τὴν ἀνοιξιν; Βεβαίως ὄχι. Ἐρχονται, ὅπως

ἔξευρετε, καὶ οἱ νέοι Συνοδικοί μας. Ἐφέτος ὁμως καὶ αὐτοὶ ἔκαμαν ἐξαιρέσιν, διότι, δὲν ἔρχονται ἀπὸ μακρὰν, ἀφοῦ εὐρέθησαν ἐδῶ. Ὁ Μ. Πρωτεύδικος θὰ τὸ ἔλαβε βέβαια τοῦτο ὑπὸ σημείωσιν διὰ τὸ σοφὸν περὶ τῶν τοιοῦτων σύγγραμμά του.

Ὁ κοῦμένος ὁ Πάπας, μάτην παρακαλεῖ καὶ εὐχεται διὰ τὴν ἐπαναφορὰν εἰς τὴν Εὐρώπην τῆς εἰρήνης. Ἀλλὰ, ποῦ αὐτῆ; Τόσον τὴν ἔχουν τρομάξῃ αἱ φοβεραὶ ὁμοβροντίαι τῶν στράπνελ καὶ τῶν 42, ὥστε, ἂν τὴν πιάσῃ. Ἀντὶ εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν, ἅς γίνουσι τοῦλάχιστον αἱ σχετικαὶ δηλώσεις μετὸν συνήθη ἐπίλογον: «Ὁ εὐρῶν μὴτὴν παρακαλεῖται κτλ».

Δὲν ὑπάρχουν δὲ ἀπὸ τινος καιροῦ καὶ αἱ ἀλησμόνητοι ἐκεῖναι γερούσιαι τῶν καφενοίων μας, αἱ ὁποῖαι με κάμποσαις μονοκονδυλιαῖς σ' τὰ μάρμαρα τῶν τραπεζῶν εὐρισκαν διεξόδους καὶ λύσεις, τὰς ὁποίας θὰ ἐξήλευσ καὶ αὐτὸς ὁ Καβούρ, ὁ Βίσμαρκ ἢ Μπέρτιχολδ. Τὰ ἔχουν χάσῃ καὶ αὐταὶ πρὸ τῆς δεινότητος καὶ τῆς πρωτοφανοῦς ἀνακατοσοῦρας τῆς σημερινῆς καταστάσεως. Καὶ δὲν ἔχουν διόλου ἄδικον.

Ἡκούσθη ἀπὸ τὴν συνομιλίαν δύο κυριῶν, αἱ ὁποῖαι ἐν ὥρᾳ ὥραιας λιπακάδας ἐκάθηντο εἰς ἐν ἀπὸ τὰ παγκάκια τῆς λεωφόρου τοῦ Ταξείμ:

— Κοῦμένη, στείλέ με αὔριο τὰ μαλλιά σου, γιατί τὰ δικά μου δὲν εἶναι τῆς προκοπῆς.
— Νὰ σὲ τὰ στείλω, μὰ νὰ με τὰ ἐπιστρέψῃς γρήγορα, γιατί τὰ χρειάζομαι κ' ἐγώ.
Ὅστε, αἱ κυρίαί μας, μεταξὺ ἄλλων, δανεῖζονται καὶ τὰ μαλλιά τους; Τοῦλάχιστον, ὅν καμμιὰ ἐξ αὐτῶν ἔχη περισσότερα μυαλά, θὰ ἐδάνειζεν εὐχαρίστως μερικὰ καὶ εἰς τὴν μὴ ἔχουσαν πολλὰ φίλην τῆς; Ἴσως, ἂν ἀποδειχθῆ, ὅτι δὲν ὑπάρχουν συγκριτικὰ μεγέθη εἰς τὴν ποσότητα τοῦ γυναικείου μυαλοῦ.

Προχθὲς ἐθεάθη νὰ πωλῆται μετὸν ὀκᾶ ἡ «Νεότης», τὸ πρὸ ὀλίγων δηλαδὴ ἔτων, ὀλίγον μόνον ζῆσαν ὁμώνυμον περιοδικόν. Καῦμένη νεότης! Ἐνῶ σὲ λατaroῦν τόσοι καὶ τόσοι καὶ πολλοὶ σὲ βαστοῦν μετὰ δόντια καὶ μετὸν καραμπογιᾶν, ἄλλοι σὲ πωλοῦν μετὸν ὀκᾶ. Καὶ ἔπειτα, μὴ παραδέχεσθε, ὅτι ὁ κόσμος εἶναι ἀνάποδος καὶ γεμᾶτος ἀναποδαιῖς. Πῶς;

ΠΑΝΕ - ΡΩΤΑΣ

Μεγάλαι ἀφίξεις νεωτερισμῶν τῆς ἐποχῆς: ΤΙΡΙΓΓ-ΓΑΛΑΤΑ.

Τύπ. Ἀριστοβούλου, Ἀναστασιάδου καὶ Σας — Προνομιούχος καὶ Ὑπεύθυνος: Ἀριστέβουλος Δ. Χρησιτίδης.